

АБОНАМЕНТЪ:

Въ стария, за 6 м. — 7 л.
За странство „ „ — 14 л.
Крещенъ брой 10 ст.

ВЪСТНИКЪ ДОБРУДЖА

ОБЯВЛЕНИЯ:

На IV стр. 16 ст. на в. см

Адресъ:
Дирекция на в. „Добруджа“
Бабадагъ.

Варна

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ

Излиза понеделникъ, сряда и

Градската библиотека

Мемоарътъ на добруджанци. — Разложението въ Русия. — Декларацията на министръ прѣдседателя д-ръ Радославовъ въ камарата по нашия военни цѣли. — Изъ Добруджа. — Мирната конференция въ Брестъ-Литовскъ. — Изъ Русия. — Боеветъ между рускитъ и ромънскитъ войски. — Стачното движение въ Германия и пр.

До прѣдставителитъ на държавитъ, призвани да възворатъ миръ между народитъ.

М Е М О А Р Ъ

отъ Прѣдставителитъ на Добруджа.

I.

Редъ официални извѣщения показва, че правителствата на нѣкои отъ воюващитъ държави извѣщаватъ при сключването на прѣдстоащия миръ да опрѣдѣлятъ бъдещата политическа принадлежност на Добруджа безъ огледъ на желанията, аспирациитъ, правата и интереситъ на нейното население. Отъ своя страна Ромъния, изгубила тая провинция на бойното поле, се счита да е спечелила на дипломатическото поле: още отъ сега тя се живи чрезъ фалшиви статистики и чрезъ изопачаване на исторически факти да заблуди безпристрастното европейско обществено мнѣние, че ромънитъ иматъ безспорни исторически, етнографски и стопански права върху Добруджа.

Прѣдизвикано отъ тѣзи извѣщения и загрижено твърдо много за своята бъдеща политическа съдба, добруджанското население изпрати на 16 и 17 декемрий м. г. своитъ прѣдставители на общъ сборъ въ гр. Бабадагъ, за да изяснятъ волята му, да защитатъ правата и интереситъ му и да побочатъ на цѣль схѣтъ, подъ чие владичество иска да остане завърждъ. Сборътъ, слѣдъ като обсъди миналото, сегашното и бъдещето политическо положение на Добруджа и всички досегашни проекти за нейната бъдеща политическа принадлежност, единодушно взе слѣднитъ рѣшения:

1. Искане незабавното присъединяване на цѣла Добруджа, до устиата на Дунавъ къмъ България.

2. Заявяване, че добруджанското население вѣща да допусне връщането на ромънското владичество отъ Дунавъ и не се бори съ оръжие въ ръка противъ всяко чуждо посегателство върху правата и свободитъ му.

3. Апелира къмъ българското правителство и цѣлия български народъ да подкрепи и да защити справедливата добруджанска кауза.

4. Моли всички народи и всички прѣдставители на държавитъ, призвани да възворатъ миръ между воюващитъ народи, да се вслушатъ въ настоящитъ искания на добруджанското население и възъ основа на тѣхъ да опрѣдѣлятъ бъдещата му политическа съдба.

5. Натовазва Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ да изработи въ духа на настоящата революционна обстановка мемоаръ и да го поднесе чрезъ особена делегация на правителствата на неутралнитъ и воюващи държави¹⁾.

Въ изпълнение на възложената ни мисия, ние членоветъ на Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ — считаме за свой повелителенъ дългъ да обосноваемъ и обяснимъ мотивитъ и становищата, на които е основано рѣшението на сбора, и да изложимъ прѣдъ правителствата на воюващитъ и неутралнитъ държави и прѣдъ безпристрастното обществено мнѣние на цѣлия цивилизованъ свѣтъ поне една незначителна частъ отъ ония свѣдѣния, които могатъ да дадатъ върни прѣдстави за историческата

права върху Добруджа, за миналия и сегашния ѝ етнически и културенъ образъ, за правата, интереситъ и аспирациитъ на нейното население. При това, като тегляме всички логически консеквенции отъ формулата „миръ безъ анекси, по съ право за свободно самоопрѣделение на народноститъ“, прокламирана отъ Руската революция, — ние заставаме въ пълното иложение твърдо на становището, че никой няма право да опрѣдѣля бъдещата политическа принадлежност на Добруджа безъ съгласието на нейното население.

Подъ свѣтлината на идеитъ, отъ които произтича тоя принципъ, и съгласно ясно и категорично изразената воля на добруджанскитъ граждани, ние принасяме благосклонно и благодарно на прѣдставителитъ на държавитъ, призвани да възворатъ справедливъ миръ между народитъ, върху слѣднитъ факти и обяснения.

1. Добруджа по географско положение, по история и по население е българска провинция. Единъ погледъ върху картата на Балканския полуостровъ е достатъченъ да убѣди всѣхъ, че тя е частъ отъ земята на България. Въ нея българскитъ князъ Аспарухъ къмъ сръдата на VII вѣкъ основа първото българско царство, санкционирано съ договоръ отъ Византийския императоръ Константинъ IV Погонатъ въ 679 г.¹⁾ Отъ тая година до Берлинския конгресъ — въ продължение на цѣли 12 вѣка — политическата съдба на Добруджа се слива всецѣло съ тая на България. Пръвъ връме на първото българско царство (679—971) и на второто (1186—1393) тя влиза въ прѣдѣлитъ на българската държава. Заедно съ цѣла България тя повесе двукратно вѣзантійско иго (971—1166) и петкратно турско владичество (1393—1878). Турцитъ я прѣвзеха въ края на XIV вѣкъ отъ послѣдния ѝ владѣтелъ, българина Иванко, синъ на деспота Добротича, който ѝ даде името си.

Прѣди това — прѣвъ X, XI и XII столѣтие — по свѣдѣтелството на византийския императоръ-историкъ Константинъ Порфирогенетъ (912—959 г.)²⁾, на рускитъ хроникьоръ Несторъ (1056—1116 г.)³⁾ и други сръднотѣковни летописци, тая провинция се е наричала „Черна България“. Вазаретъ Шалтбергеръ, който пропитувалъ дунавскитъ земи слѣдъ падането на България подъ турско владичество нарича Добруджа „трега България“.

„Азъ посетихъ — казва той — три Българи. Първата България лежи сръму Желѣнитъ врата; главниятъ и градъ се нарича Вединъ (Pudem). Втората България лежи на сръщната страна на Влахва; нейната столица е Търново (Ternau). Третата България лежи при Дунавскитъ

¹⁾ Вж.: Le comte de Ségur. Histoire du Bas Empire Paris, 1858. Vol. II, p. 558.

²⁾ Const. Porphyrogenete. De administrando imperio. c. 12. p. 62 и c. 42. p. 113.

³⁾ Cronicon Nestoris. 28.

устиа; не ѣната столица е Калиакра (Calliacra)⁴⁾

2. Пръвъ връме на турско владичество Добруджа, както и цѣла Източна България, по стратегически и политически съображения бѣ колонизирана съ мюсюлмански елементи — турци и татари, по при все туй тя не изгуби българския си характеръ. Чужди пштемственици, които прѣвъ 17 вѣкъ и по-късно сж минавали прѣвъ тая областъ, свѣдѣствуватъ, че въ нея сжществували голѣми български поселения, които строго назвали своитъ национални и възрастовѣдни особености.⁵⁾ Каква сила и значение сж имали тия български поселения въ началото на миналия вѣкъ, показва факта, че прѣвъ руско-турската война отъ 1896—1812 г. главнокомандующиятъ на рускитъ войски, князь Ватрационъ (Bagration) е считалъ за нужно да се обърне къмъ българското население въ Добруджа съ особена прокламация и да го съветва да стѣи мирно по домоветъ си⁶⁾.

Положението на бойнитъ фронтове.

Вюлетинъ отъ Щаба на Дѣйствующата армия за 1. II 1918 г.

Македонски фронтъ. При Добро Поле и южно отъ с. Хума по оживена артилерийска стрѣла. Сѣверно отъ Должени класи огнени нападения. По дѣлѣ страни на Доиранското езеро и въ Долината на Струма бѣха прогонени съ огънь пѣхотка усиленна английски разузнавателни отѣлѣния.

Добруджански фронтъ. Примирие.

Съюзнически свѣдения

Западенъ воененъ театръ. Наши разузнавателни отѣлѣния се изриваха отъ английскитъ позиции въ Флаврия съ пѣхотници и една картежница. Прѣвъ видъ гѣтата мъгла, огневата дѣйностъ бѣ по цѣлия фронтъ слаба.

Италианския фронтъ. По възвѣшването при Авиано, оживена артилерийска бой. Мостъ Ди-валъ бѣ на и Кольдеат-весо, италианскитъ пушнѣха въ атина сръшу пасъ голѣми сили, обаче атакитъ имъ винаги спинаха осуетавани отъ огъня, влящъ отъ австрийскитъ позиции. По другитъ бойни театри, нищо ново.

¹⁾ Reisen des Johannes Schiltberger, München 859, c. p. 93.

²⁾ Вж.: a) The Travels of Macarius Patriarch of Antioch transl. F. C. Baifur. A. M. Oxon. London. V. I. p. 42. b) Monumenta spectantia historiam Slavorum meridionalium. Vol. XVII. Acta Bulgariae ecclesiastica. ad. a. 1555 usque ad. a. 1799, p. 264. c) Bos. covich J. Voyage de Constantinople en Pologne, pag. 153. Ниско издание: Des Abt Joseph Boskovich. Reise von Kostantinopol durch Romanien, Bulgarien und die moldau nach Lemberg in Polen. Leipzig, 1779.

³⁾ „Journal de campagnes faites au service de la Russie (1809) par le comte de la Langeron, c. Baron Eudoxiu de Hurmozaki. Document privitive la Istoria Romanilor. Vol. III, supl. 1 (1703—1812), p. 176.

П о м о р а .

Лондон. Транспортния кораб „Арагон“ — 9588 тона, на 80.1 биде потопен в източната част на Сръбиземно море. Той потъна заедно с 800 войници. Един английски торпедоразрушител потъна също така, поради торпедирание. Спонагателния военен кораб „Османит“ с 4041 тона, се удари на 31.1 на една мина и потъна с 180 войника.

Въздушни боеве.

Пръв мѣс. януарий, неприятелски авиатори, вътрѣшния памето прѣдупрѣждение, изстрѣлиха нѣколко нападения надъ отворена германски градове, далечъ отъ операционната зона. Поради застъпъ отъ настъ отбранихъ мѣрки — загуби бѣха незначителни. Въ отговоръ на тѣхъ французски дѣйствиа, наши авиатори, на 30-я сръбцу 31-я януарий, изстрѣлиха около Парижъ 14,000 кгр. бомби.

П. Годоровъ.

Разложението въ Русия.

Русия прѣживява периода на своето разложение. Онова, което днесъ става на сѣверъ ни напомни, по своята величина, разпадането на великата римска империя, която, слѣдъ като прѣкара едно петнадесетъ вѣковно съществуване, изчезна надъ тежестта на своето могъщество и необитностъ, за да стори мѣсто на маса малки самостоятелни държавици, очертани въ своитѣ етнографически граници, до колкото това бѣше възможно. Ожщото явление наблюдаваме въ Русия, дѣто мнозинството отъ националнитѣ групировки, насилно включени въ границитѣ на една чужда тѣмъ държава, бързатъ да се отдѣлятъ въ самостоятелни политически единици съ своя собствена народна фазномония. Дали тѣхъ нови държави, които ежедневно телеграфа ни съобщава, утрѣ ще се обединятъ въ една обща конфедерация или щѣтъ, е въпросъ на бъдещето. Днесъ фактитѣ говорятъ за едно бързо разложение, едно крайно разчленение, въ отдѣлни единици съ разнообразна духовна култура и национална окраска.

Макаръ събитията да се движатъ съ една магическа бързина и често да отбѣгватъ отъ око на наблюдателя, обаче едно се хвърля въ очи — руската революция започва вече кървавия периодъ на великата френска революция. Историята се повтаря и то съ една очевидна прилика.

Рожба на едно вътрѣшно държавно и обществено разложение политическа окаяност, френската революция начена съ формени кървави бунтове на тѣлнитѣ, които, чакъ въ послѣдствие, се напиха въ една идея на маса. Самоизмама е да се твърди, какво революцията отъ 1789 г. се роди съ философскитѣ идеи на Волтера и Монтескьо; тя замина въ тѣхъ слѣдъ като стана фактъ свършенъ. Нѣма пунда да припомнимъ, че великата френска революция, до като посме своето естествено развитие и ходѣ, прѣживя мѣс кървави перипетии, които по грозотитѣ си напомниха страшителнитѣ дни отъ тъмната епоха на империята. Хубавитѣ принципи, които прокламираха и учредителното събрание и конвента бѣха букети отъ еднородни, които изсвяха съ самото си раждане. Тиранията отъ горѣ бѣше отстъпила на тиранията на тѣлната, на улицата, която е по-страшна, защото много по много се обуздава. Правото и законитѣ бѣха забравени въ първия периодъ, защото прѣди всяко трѣбваше да бѣде спасена републиката на революционния народъ.

Днесъ Русия прѣживява тѣхъ мѣс дни на народоуластие. Тя ще прѣмине обязательно по нѣти на опаснитѣ клатушканки до като настѣпа на вътрѣшното уталожаване на страститѣ и борбитѣ, но чакъ ще излѣзе чиста отъ тѣхъ бурни събития, е въпросъ на бъдещето. Прѣдсказ-

ванията сѣмъ крайно рисковани. Трѣбва обаче отъ сега да отдадемъ почтъ на единъ фактъ: руската революция пѣмѣ да остане едно чисто руско събитие; тя ще укаже свѣтло на влияние, особено върху държавитѣ съ общитѣ политически форми на управление и ще отбѣлжи въ живота на цивилизацията началото на една нова ера. Частно обаче за руската държава, дали тя ще бѣде спасителна, нека ни бѣде позволено да се съмняваме. Малко по-друго яче би се поставилъ въпросътъ, ако Русия се образува отъ народи съ еднаква духовна и народна култура. Днесъ обаче нѣма свидетѣли на формирането републики: Украйна, Великоруска, Бесарабия, Финландия, Сибирь, Татарска, Черкезка, Кавказка, Казашка, които до сега имаха помежду си родство само по короната на Романовитѣ.

Невѣрно е да се твърди, че масовото движение въ Русия има чисто социалистически характеръ. То изникна върху развалинитѣ на старата тежка монархическа машина, която се движеше съ голѣма маса; толкова тя бѣше прѣтоварена отъ покая и разложение. Русия вървѣше отъ развала тѣмъ провала. Трѣбваше само да настѣпа очаквания моментъ, за да избухне кипещия казанъ. Общоевропейския пожаръ помогна на онова, което почна отъ прѣди година. Нещастията се нахлува едно слѣдъ друго, вътрѣшното разложение на държавния механизъмъ бързо растѣше, катастрофата ставаше неминуема.

И когато отчаянието бѣше достигнало върхътъ на своето засѣжане, чуваха се викове за миръ и хлѣбъ, които бързо се подѣха отъ въоръжения народъ, който бѣше вече се обзѣмалъ отъ армия на тѣмѣ, и се развиха въ едно движение за миръ, земя и свобода.

Оставаше майсторитѣ на това движение, неговитѣ идейни ръководители, да го насочатъ въ единъ правленъ развой. Такива обаче не се явиха и до днесъ. Въ това число нѣй вѣлчуваме и болшевикитѣ, макаръ и сирѣмъ тѣхъ нашата присѣда да е, за сега, още описходителна.

Съсѣмъ излизно ще бѣде да доказваме, че тѣ, болшевикитѣ, прожигватъ една епоха на противорѣчие между думи и дѣла. Тѣхъ може да ги оправдае само единъ фактъ: руската революция, като всѣка революция трѣбва да мѣне периода на първитѣ вътрѣшни борби. Въ такива моменти народитѣ се пундаатъ отъ силни рѣцѣ и твърди воли; идейнитѣ хора отстъпватъ на смѣлитѣ борби. Разгърнѣте най-посрѣдственитѣ буркени по френската революция, понаблюдавайте събитията въ Русия и вѣй бързо ще се убѣдите въ тѣхъ истина.

Миллюковъ, Львовъ, Керенски останѣха жертва не на своитѣ идеи, а на своята колебливостъ. Ако бѣха дошли съ рѣшителни жестове, въ духътъ на практичнитѣ искания на маситѣ отъ фронта, тѣ щѣха да бѣдѣтъ миропомазанитѣ въ управлѣнето на държавната задача. Болшевикитѣ въ този отношение прѣдставляватъ единъ голѣмъ контрастъ съ своитѣ прѣдшественници. Първия тѣхънитѣ държавенъ актъ е радиотелеграфическата имъ заповѣдъ до всѣмъ началницѣ на фронта за влизане въ прѣговори за примирѣе. Тѣ останѣха вътри и въ по-послѣдующитѣ дни, на своитѣ общания къмъ възлупушото се море отъ хора съ разни идеи и разбирания. Тѣ отидѣха обаче въ друга крайностъ — освѣтиха единъ общественъ режимъ, който е едно недоносче, едно прибрѣзано дѣло, както се възража идеологъ на аграрния социализъмъ Черновъ. И реакцията почна да се проява. Днесъ вече по здраве се подема борбата на селската маса, за да се засили утрѣ още по вече съ новитѣ елементи на самодемобилизирани се недоволници, идѣщи отъ фронтоветѣ.

Първия ударъ за болшевикитѣ бѣше учредителното събрание; тѣ се справиха съ него чисто по авторитарическа. Борбата обаче се прѣнася на улицата и днесъ тѣ ще трѣбва да се борятъ не съ избраницитѣ, а съ масата. При странното вътрѣшно разложение не може да се прѣдсече, че побѣдата ще имъ се удаде. Неприятелитѣ имъ се увеличаватъ ежемѣсно и тѣ трудно ще могатъ да се справятъ съ тѣхъ, даже и при употреб-

леннето на „крутитѣ мѣрки, които сѣ вече освѣтлѣха. А у тѣхъ се прозира и желанието да спасятъ руската държава, която днесъ се разажда отъ десетки сепаратистични движения. Заради това тѣ бързатъ съ сѣмъ-ването на мирътъ, защото трѣбва да излѣзатъ отъ задѣнната улица.

Така само нѣй можѣтъ да си обяснятъ противорѣчието между думитѣ на Троцки прѣдъ III всеросийски конгресъ на работническитѣ съѣзѣ въ Петроградъ и дѣлата му въ Брестъ-Литовскъ, гдѣто той е вече много по-примирителенъ. Опробѣрженето, което е дава руската мирна делегация на 29 януарий на разпространяването съобщение отъ столицата отъ крайноститѣ, за противопоставянето на болшевикитѣ сепаратистиченъ миръ, е много попятно; то е резултатъ на безисходността на положението въ Русия.

Руската революция се пундае отъ по-скорошно сѣмъчване на миръ съ Сѣюза, за да се прѣдаде на вътрѣшно творчество; нѣя я очакватъ много работа и мъчителни дни. Болшевикитѣ асѣмъ виждатъ, че декретитѣ и позивитѣ къмъ народнитѣ маси не помагатъ. Народитѣ бърза, той самъ се демобилизира и при завършването си разхища, граби и унищожава богатствата; той даже не дава ухо на викътъ, че отечеството му е въ опасностъ. На тѣлнитѣ не може да се разчита въ войната; напротивъ тѣ сами се пундаатъ отъ въоръжено омиротворение. А това може да стане, като се избѣгне поле една отъ голѣмитѣ опасности, която още не е окончателно свършена въ Брестъ-Литовскъ. Тамъ болшевикитѣ сами ще побързатъ, за да отбѣгнатъ собственото си унищожение въ Русия.

Далѣ обаче и слѣдъ това тѣ ще успѣятъ въ своитѣ вътрѣшни задачи, нѣе се съмняваме. Ако събитията ги отрѣзватъ и имъ паложатъ по-голѣма скромностъ, възможно е тѣ да бѣдѣтъ спасени.

Министъръ-Прѣдсѣдателъ за мира.

На 30.1 въ 11 часа прѣди обѣдъ, министъръ-прѣдсѣдателъ г. д-ръ Радославовъ направилъ въ народното събрание извѣщение по военнитѣ цѣли на България и по мирнитѣ прѣговори въ Брестъ-Литовскъ.

Има хора, започнали г. министъръ, които искатъ миръ на всѣка цѣна, безъ да държатъ смѣтѣ за послѣдницѣ отъ такова искане. Насъ ни интересува край на войната и то, прѣди всичко за насъ и за нашитѣ идѣщи цѣли. Но какви сѣ нашитѣ искания какви сѣ нашитѣ цѣли. Нѣма да се намѣри въ България човѣкъ, който да знае нашата цѣль? България е малка страна, която има единъ голѣмъ идеалъ; да се събере българското племе подъ народното знаме. Този е главната цѣль на войната. Нѣе не искаме да играемъ нито първенствувача или ръководяща роль въ Европа, нито дѣкъ нѣкакви търговски, или икономически интереси сѣмъ ни накарани да водимъ оржикето. Азъ прѣпорожчвамъ на българския народъ довърѣе въ бъдещето и силотеностъ и стѣгласие вътрѣ въ страната. Мислѣ, че е излишно да се говори туку за военнитѣ цѣли на България, понеже тѣ сѣ извѣстни на всѣмъ, но понеже се повдига вече този въпросъ, ето нашитѣ военни цѣли: Обединението на българския народъ въ неговитѣ етнографически граници. България се бори, и съ успѣхъ, да включи въ бъдещитѣ си граници Македония, Моравско и Добруджа. (Ръкоплѣскания). Нашето обединение не подпада подъ формулата „безъ анексии“. Нѣе искаме нашето обединение по демократическия принципъ, прогласенъ пакъ отъ руситѣ — самоопрѣдѣление на народитѣ. Историята е пълна съ необорими доказателства за „самоопрѣдѣление“ на Македония, на Моравско, каждѣто се говори чисто български езикъ и на Добруджа — люлката на българизма и за това нашитѣ цѣли сѣ законни и нѣе ще успѣемъ. (Ръкоплѣскания).

Слѣдъ това г. министъръ-прѣдсѣдателъ прѣмѣна къмъ прѣговоритѣ, които се водѣха въ Брестъ-Литовскъ и които се подкачиха отново.

Бурски.

Т Е М Е Н У Г И
С м и ц а .

Петъ дни почти бити! Петъ дни черни кърви поха земята! Петъ дни стотици животи изгаснаха! Ето-ти сѣрда сръбѣ да тунтатъ! Ето-ти души пѣлни съ копѣзѣ и желаниа отѣйтѣха въ вѣчността! Ето-ти кѣщи потънаха въ трауръ! Мили любета да сѣубитъ коситѣ си прѣдъ разбитѣ мечти и съкрушено отъ ужаса щастие.

Сега какво е всичко това прѣдъ побѣдата? Нека мѣйкитѣ плачатъ за своитѣ синове, нека радѣтъ жени на мѣстѣ си, нека дѣца да чакатъ милитѣ приграденъ на бацитѣ си и пѣла млади момѣ да вѣятъ кѣтѣи за либета погребани далечъ отъ очитѣ мѣ въ неспатна земя, далечна земя, по която сѣмъцѣто сѣмъ тѣхъ грѣе топло и привѣтливо... Нека въ скръбъ кавади да сирѣтъ, заглѣхнатъ въ полетѣ на млади сѣдепчари... нека очитѣ на всѣмъ да бѣдѣтъ обрѣнати къмъ Аржешъ... Кой е чувалъ това име? Кой е мислил, че гробница ще бѣде на стотици животи? Кой е мислил, че ще бѣде синонитѣ на българската моцъ? Аржешъ, мѣстѣтѣ води на която петъ дни бѣха червени отъ топчатѣ кърви на побѣдени и побѣдитѣли.

Ударъ слѣдъ ударъ отъ моцѣтъ по-моцѣтъ и тѣнитѣ отстъпиха, избѣгнаха тѣхъ славно, както на 1-а прѣзъ 1913 г. въ неспатитѣ български поля.

Аржешъ спокойно крѣпѣше позора на владѣитѣ сѣ, погълна тѣхъ, които падѣха въ водитѣ ѣ, и отвлече части отъ кожитѣ имъ чакъ въ широкия и пѣл-поводенъ Дунавъ. Аржешъ спокойно тече и плиска срутения голѣмъ мостъ и спокойно допуца да се отражаватъ високитѣ пасади на чокойския дворецъ, показваща се като натруфена молдованка, задъ стара развалина отъ замѣтъ на почти забравенъ български воевода.

Битката се свърши. Ромѣнитѣ избѣгнаха къмъ Жилава, прѣсѣдѣвани отъ нашитѣ неуморими герои. Около голѣмѣя чокойския чифликъ наредѣха резервитѣ на почивка и самѣя дворецъ прѣвърнаха на Лазаретъ. Ранени пѣлѣха дворѣтъ и чѣкаха прѣварѣка. Въ голѣмѣя дворѣ бѣха затворени пѣлѣнитѣ.

Черна като трауръ пощъ настѣпа сѣмъкъ съ черъ сованъ иска да скрие отъ очитѣ позора на мѣротворѣнитѣ отъ балканската война или пѣкъ искаше да скрие отъ очитѣ ни какъ бѣлокрѣлитѣ ангѣли небесни прибиратъ чиститѣ души на падналитѣ за честта и славата на отечеството.

Отъ врѣме на врѣме се чуватъ единични топовни гърмѣжи, които единъ слѣдъ другъ се промѣняваха по равното аржешко поле. Пущѣния огнѣ амадѣ и слѣдъ часъ съсѣмъ прѣстана. Мракъ и тишина! Дѣкъ несправѣности, които едаващо плашатъ душитѣ на бойнитѣ. Грѣмъ и мѣлѣни и визанно тишина всрѣдъ непрозраченъ мракъ, безъ прѣходъ отъ крайностъ въ крайностъ.

Въ чѣмѣлика гѣмѣжи, неканенитѣ гости още не стихаватъ. Едини пѣлатъ упоени отъ побѣдата, други се шураатъ изъ градинитѣ и двора, трети сѣкатъ дѣрва, четвѣрти кладѣтъ огнѣове и на тумби войницѣ сѣ загорѣли лица насѣдватъ край тѣхъ и почватъ безко-нечнитѣ разкази за бои. Раненитѣ въ двора на чокойския дворецъ пѣмѣятъ, стѣнятъ ту съ глухи сподѣвани охтежи, ту съ асѣтъ плачъ, който напова тоя на кѣжмѣката. Ужасъ изпѣлѣя душата отъ това живо страдане.

Лѣкаритѣ и санитаритѣ едаа смогватъ, а на всѣмъ помощъ трѣбва да се даде. Прѣвързанитѣ отнасяха въ разкошно мобилиранитѣ стѣи и бѣлѣска сѣмѣтъ нама-лява страданията и тѣ почватъ тихо, дори едаа чуто, да въздѣхнатъ.

— Калоянъ Сѣмѣдовъ, ти можѣшъ да ходишъ, нѣй горѣ избѣри си мѣсто и лягай, каа фелдшера и почна да прѣвърза другѣ.

Калоянъ Сѣмѣдовъ, застрѣмалъ философия и литература току прѣди войната, заклѣтъ измѣненото сѣ тѣло по стѣлата за горния етажъ на двореца. Над-пѣлана въ пѣколко стѣи, всѣмъ бѣха вече пѣлни и той крѣвна на дѣво и патисна малката врата. Когато запали ламбата той остана всрѣдъ стѣлата като грѣмѣтъ. Намираше се въ разкошно наредѣна стѣя. Сѣмѣнитѣ об-ковани съ копрѣненъ платъ сѣ асѣмѣтъ цѣлѣтъ. Въ дѣ-ното крѣвата сѣ балдахинъ и тѣдени завѣси, които на вѣлѣи се спускаха отъ тавана дори на самѣи подъ, послѣтъ сѣ персийски килимъ.

(Слѣдва)

Отначало—продължи г. министърът—ние започваме с болшевиките, после се явиха украинци, сега получават известие, че са пристигнали в Брест-Литовск и други украински делегати—от Харковската украинска република; има слух, че ще пристигнат делегати и от Финландия, Кавказ и др. нови републики. Това, естествено, бави преговорите, но няма българска делегация, която да не е готова да поднесе мир с ръка от тия делегации. Още повече, че и русите са проточили признака първите украински делегати, с които преговорите бързо напреднаха.

Брага на ръката ще дадем в следния брой).

ИЗЪ ДОБРУДЖА.

с. Дунджий.

Германското коменданство е глобило следните жители от селото, за дѣто са заклали за колада свини: с. дѣто когото орогани за лично употребление: Яско Стойчев 100 лева, Статко Иванов 60 лв., Пѣю Димитров 70 лв., Симеон Ковачев 100 лв. Яска Русева 60 лева.

Всички заклали свини са конфискувани от германските власти.

Кметът Тодор Вълчанов е отстранен от длъжност и глобен с 500 лв., защото даде билети за пътуване на делегатите на селото, които участваха въ Добруджанския Народен Съборъ.

с. с. Кара-Омеръ и Кузгунъ.

Околийският коменданство въ с. с. Кузгунъ и Кара-Омеръ са глобили делегатите на Добруджанския Народен Съборъ: Добри Стефановъ отъ с. Енидже с 50 лв., Стоянъ Димитровъ отъ с. Юкарджа 30 лв., Георги Димитровъ отъ с. Адамъ-Клисе с 30 лв., Сава Добревъ отъ с. Канлия с 25 лв., Господинъ Петровъ отъ с. Гайица с 25 лв., Киро Коевъ отъ с. Асърликъ с 30 лв., Василъ Дончевъ отъ с. Кичото село с 30 лв., Желю Георгиевъ отъ с. Горенъ Добромиръ с 50 лв., Тодоръ Атанасовъ отъ с. Капучий с 60 лв., Димитръ Славовъ отъ с. Караачъ кука с 60 лв., Киро Николовъ и Михаилъ Куртев отъ пр. Мангалия с 30 лв., Добри Желев отъ Иланлък 110 лева.

с. Вейдаутъ.

Районният комендантъ на с. Горна Чанурия капитанъ Хайдемакъ на 2 януарий т. г. отишъл въ с. Вейдаутъ, водещъ околийска, направилъ обикъ въ училището, читалището и въ дома на главния учител. Търсилъ архивата на мѣстния народенъ комитетъ. Въ училището и читалището разхвърлялъ библиотечните книги, училищната и черковната архива и заварилъ обикъ, като отишъл и взелъ отъ българските вѣстници и списания всички пощенски марки. Въ дома на главния учител, който изпълнява и длъжността общински секретаръ-бирникъ, взелъ българския общински печатъ и забранилъ на кмета да си служи повече съ такъвъ.

Смислятъ комендантъ задължилъ общинарните да водятъ всички общински книги на ромънски. Селото е чисто българско.

ИЗЪ РУСИЯ.

Петроградъ. Съобщение на агенцията Райтеръ. Главното командване на руските войски, дѣйстващи противъ ромъните е въ ръцѣ на централния болшевикски комитетъ на ромънския фронтъ. Този комитетъ е много възмутенъ отъ поведѣнието на бесарабското народно събрание, което поискало помощта на ромънските войски да потушатъ авархията на болшевиките. Този комитетъ е поискалъ арестуването на дѣсницата отъ това събрание.

Петроградъ. Петроградската телеграфна агенция. Съобщаватъ отъ Хелзинфорсъ. Въ града станала хървава сватка. Подробности липсватъ. Революционниятъ комитетъ въ Тамерфорсъ обвинява обща стачка. Полученитъ съобщения гласятъ, че е станало сражение при станицитъ Зални и Енере. Едно пълно заседание на руските организации взе резолюция да поздравятъ социалистическото правителство на финландската република. Въ резолюцията се казва: „убѣдено, че знамето на социалната революция е вече забито върху развалинатъ на буржуазната власт, събраниято изпраща на революционните работници братски и възторжени привѣти“.

Амстердамъ. „Таймсъ“ се научава: шведските войски стигнали въ Порпеа. Финландската червена гвардия започнала борба съ шведските авангарди. Истинието още не се потвърждава. Прѣдседателятъ на финландската диега Мауверъ, който бѣше уволненъ отъ Порпенски, командувалъ финландската червена гвардия и далъ заповѣдъ да се разтуратъ сената и да се състави националенъ социалистически кабинетъ.

Петроградъ. Съобщение на агенцията Райтеръ. Ромънската легация получи въ 2 часа слѣдъ обѣдъ заповѣдъ да напусне Русия и замина на полунощ за Стокхолмъ. Ромънския консулъ въ Кременовъ и 14 ромънски офицери са арестувани.

Петроградъ. Войскитъ на съвѣта са взели главната гара Бахмачъ въ Черниговска губерния.

Съобщаватъ отъ Севастополъ, че градовете: Керчь, Теодосия и Ялта са паднали въ ръцѣ на съвѣта. При Симферополъ са се възпротивили 7000 татарски войници. Очаква се завземането на градъ Оренбургъ, Казашкиятъ генералъ Дутовъ биде разбитъ.

ИЗЪ ЧУЖБИНА.

(В. Т. А. и радиотелеграфа).

По въпроса за мира

Науенъ. 31. I. Подъ прѣдседателството на великия везиръ Таалатъ Паша, пълното заседание на участващите делегации биде открито. По тоя случай, Таалатъ Паша произнесе една кжса поздравителна рѣчь. Слѣдъ това той констатира известни измѣнения въ състава на нѣкои делегации, по който случай той помоли прѣдседателятъ на тия делегации да направятъ своитъ съобщения. Прѣвъ взе думата държавния секретаръ фонъ Кюлманъ. Той заяви че въ състава на германската делегация ще присъствува въ напредъ и баварския държавенъ министръ графъ фонъ Подевинсъ, като баварски официаленъ прѣдставителъ. Слѣдъ това стана господинъ Троцкий. Той каза, че въ състава на руската делегация са станали дѣвъ измѣнения: Първото се състои въ това, че състава на тая делегация се увеличава съ още единъ членъ, именно, народния комисаръ на държавните имоти г-нъ Карелинъ, второто се касае за влизането въ руския съставъ на двама члена отъ украинската народна република, обстоителство, за което е било съобщено писмено. Правителството на съвѣтитъ на работническитъ, войнички и селски прѣдставители на Украинската република са изпратили 3-ма свои делегати, които да взематъ участие, ведно съ руската делегация, въ мирнитъ прѣговори, делегация влизаща въ състава на първото заседание. Единиятъ отъ тѣхъ, именно народния комисаръ на народното образование г-нъ Сатонски е останалъ въ Петроградъ и влѣзалъ въ съвѣта на правителството на народнитъ комисари. Другитъ двама са: Г-нъ Медведевъ, прѣдседател на изпълнителния комитетъ и г-нъ Цатрай, държавенъ секретаръ на военнитъ работи. Този фактъ е отъ твърдъ голѣмо значение за по нататъшниятъ ходъ на прѣговоритъ, тъй като говори за положението на украинската република, вслѣдствие на новитъ събития въ тая страна. Украинскитъ съвѣти на работническитъ, селски и военни прѣдставители, водятъ въ цѣла Украина една рѣшителна, противъ Киевската Рада, борба и въ много мѣста на Украинската република тия съвѣти са побѣдителни. Въпроситъ съвѣти върватъ въ пълно съгласие съ петроградскитъ съвѣти на народнитъ комисари. Цѣлата досега каменомогилна област, цѣлата рудна област около Катеринославъ, и губерниитъ Харьковъ и Полтава са въ ръцѣ на украинскитъ съвѣти. И въ другитъ части на Украина, мощта на съвѣтитъ не е малка, то на Киевската рада постоянно намалява. Тутаки продължилъ Троцкий. Слѣдъ отпътуването ми отъ Петроградъ, азъ получихъ едно телеграфическо съобщение отъ Киевъ, въ смисълъ, че Киевския генераленъ секретариатъ си е подалъ оставката. Не се знае още, какъ ще се развие кризата върху Киевското правителство. Но отъ горѣизложеното се вижда, че мъртъ, който би билъ евентуално сключенъ съ делегацията на киевскитъ секретариатъ, при сегашнитъ обстоятелства, не би могълъ да се счита валиденъ за Украина. Държавния секретаръ фонъ Кюлманъ заяви, че ако делегацията на г-нъ Холубовича ина, както по-рано, мандатъ отъ киевскитъ секретариатъ, то германската делегация няма нищо противъ нейното присъствие въ мирната конференция. Всѣки случай, каза Кюлманъ, ние ще сметемъ за валиденъ само тоя миренъ договоръ съ Украина, който би получилъ санкция отъ правителството на руската федеративна република. Г-нъ Кюлманъ отдаде твърдъ голѣмо значение на факта, че Троцкий до сеге нито единъ път не е споменалъ, че освѣтъ делегацията на г-на Холубовича, който впрочемъ той призна, е сключила друга корпорация, която е имала право да говори отъ негово на Украина. Накстина, отговори Троцкий, до сеге азъ такова съобщение не съмъ правилъ, но това азъ не съмъ сторилъ, тъй като съвѣта на украинскитъ работнически

войнички и селски прѣдставители не бѣ рѣшилъ да изпрати свои делегати. Въпроситъ прочие, кои отъ делегациитъ ще има рѣшающа гласъ, по отношение на Украина, въ тия прѣговори ще се рѣши слѣдъ като се види резултата отъ борбата между тия дѣвъ партии. Г-нъ Кюлманъ прѣдложи да се отложатъ дебатитъ по заявленията на г-нъ Троцкий, за да могатъ съюзницитъ да направятъ своитъ съвѣщания по тѣхъ, а г-нъ Чернинъ, слѣдъ като се съгласи напълно съ изказаното отъ г-на Кюлмана, заяви, че той ще съжалява твърдъ много, ако се остави врѣмето до тогава неизползувано. Той, прѣдложи, щото комисията за разрѣшенето на териториалнитъ въпроси да започне работата си веднага. Троцкий даде съгласието за това, слѣдъ което заседанието биде закрито.

Брестъ-Литовскъ. Въ вчерашното заседание на комисията, руската делегация заяви, какво съобщението на нѣкой вѣстници, че Троцкий билъ заявилъ прѣдъ всероссийския конгресъ, че Русия няма да сключи отаѣлена миръ, е напълно измислено. Изявлението на Троцкий, напротивъ, говорятъ тѣсно противното на това.

Берлинъ. Групови събрания отъ машинисти и отъ принадлежащи къмъ тѣхъ посредни занаяти работници въ Лондонъ са взели рѣшение да поискатъ отъ английското правителство и отъ правителствата на съгласенскитъ държави незабавното сключване на примирие по всички фронтове, слѣдъ което да се започнатъ прѣговори за миръ съ централнитъ сили, възъ основа на формулата: никакви анексии, никакви обезпѣчения и право на народитъ да се самоопредѣлятъ. Смислитъ събрания заявили, че ако това тѣхно искание биде отвърлено отъ английското правителство, то тѣ цѣли да се възпротивятъ на полѣваната войсковитъ части. Подобни рѣшения са взели въ сжщото врѣме и други машинисти, особено тия въ Клантъ, Тайнъ, Шифилтъ и Варовъ.

Петроградъ. Членътъ на комисията по воденето прѣговоритъ въ Брѣстъ-Литовскъ г-нъ Каменовъ отпътува, като извъбрѣденъ пратеникъ отъ страна на руското правителство, за Стокхолмъ, Парижъ и Лондонъ, за да уведоми правителствата на съюзнитъ страни по хода на прѣговоритъ.

Брестъ-Литовскъ. На 31. януари германо-австро-руската комисия има заседание подъ прѣдседателството на графъ Чернинъ. Това заседание има за цѣлъ уреждането на териториалнитъ въпроси. Въ началото на заседанието, г-нъ Троцкий опроверга категорично мнението съобщение, разпространено въ вѣстницитъ, че руската делегация няма да сключи отаѣленъ миръ. Графъ Чернинъ заяви слѣдъ това, че комисията до сеге се е занимавала съ заетитъ отъ германскитъ войски руски области и прѣдложи, щото днесъ, пѣтъ, тя да се занимае съ въпроса за заетитъ отъ австро-угарскитъ войски руски територии. Прѣди да се пристъпи къмъ разглеждането на тоя въпросъ, Графъ Чернинъ забѣлжи, какво господатъ отъ украинската делегация са на мѣтне, че тѣ могатъ сами да взематъ едно рѣшение по тоя въпросъ. Вслѣдствие на туй, той замоли прѣдседателя на руската делегация да се искаже по това. Г-нъ Троцкий протестира отъ негово на своята делегация и отъ това на руското правителство, че делегацията на Киевската рада е била на подобно мѣтне, че можела да разрѣши сама въпроса за казанитъ територии. Троцкий доави, че това негово схващане се подкрѣпи и отъ участието на двама прѣдставители на украинската република, които влизатъ въ състава на руската делегация. Независимо отъ туй, казалъ Троцкий, възъ основа на различни свѣдѣния, участието на делегати отъ страна на Киевската рада въ настояцитъ прѣговори трѣбва да се вземе като въпросъ, който принадлежи по-вече на миналото, отколѣто на настоящето и бъдещето.

Слѣдъ това графъ Чернинъ направи слѣдното заявление: Азъ вървамъ че по тѣзи схващания, между господата на украинската република и Петроградското правителство има силни противорѣчия. Ето защо, азъ правя прѣдложение, щото колкото се може по-скоро да имае едно пълно заседание, еждѣто на първо мѣсто тоя въпросъ да биде разясненъ между правителството на Петроградъ и тоза на Киевъ. Азъ допълнихъ казаното отъ менъ въ по-първитъ заседания, относително въпроса за компетенцията на териториалнитъ разграничения между Петроградъ и Киевъ. Тогава се говорѣше за границитъ между

Украйна и Петроградската република, но не и за границите на Украйна по отношение към Полша. Въпросът, който се позволява да задам, е насоченъ прочее към следното: дали разбирането на г-на представителя на руската делегация е такова, че Украйна не би могла изобщо сама да разреша въпросите по границите си?

Г-нъ Троцкий отговори: „Щомъ Украйна стане, напълно независима отъ Русия, република, тогава, само по себе си се разбира, че тя ще има право да разрешава сама всички свои държавни въпроси, а следователно и тия отъ териториален характер. Украинското правителство, което се представя отъ делегати, влизащи въ състава на руската делегация, е на мнение, какво Украйна образува една част отъ федеративната руска република и че следователно нейните решения по тия въпроси трябва да получават санкция отъ страна на Петроград“.

По молбата на държавния секретаръ фонъ Елманъ, г-нъ Троцкий съобщи съдържанието на телеграмата, споредъ която по голѣмата част отъ Киевския гарнизонъ е прикляналъ на страната на правителството на украинскитѣ съвети и че радата ще съществува още съвсѣмъ кратко време. Следъ туй дебатите по компетентността на украинската делегация, по отношение разрешенето на териториалните въпроси, се отложиха за пълното събрание, което ще се държи на следния денъ.

Къмъ края, г-нъ Троцкий запита, какъ стои работата съ писмото, което държавния секретаръ фонъ Елманъ е отпратилъ до полския министъръ председателъ Бахаржевски, съ което той съобщилъ на последния, че по дѣйствието допущането на единъ представител на полското министерство въ прѣговорите за миръ, водани се въ Врестъ-Литовскъ, писмо за което Троцкий се научилъ отъ пресата. Елманъ отговори, че въ последните дни той ще даде на г-на Троцкий съветление по тоя въпросъ. Графъ Червинъ заяви, че той, отъ своя страна, би поздравилъ едно прѣдствителство на Полша въ тия прѣговори, следъ което заседанието бѣе закрито.

Важна декларация по германската стачка

Наученъ. Председателятъ на обикнатъ съюзъ на християнскитѣ есвафски сдружения, направилъ следнитѣ изявления, по поводъ работническата въ Германия стачка.

„Стачкующитѣ работници сѣ прѣдавали, прѣдъ германското правителство своето най-главно искане именно: бързото сключаване на мира, съгласно формулиранитѣ отъ рускитѣ делегати условия. Но това искане се прѣдлага въ едно време, когато нашитѣ западни неприятелѣ гонятъ още за отсрѣването, отъ наша страна, на Елзасъ и Лотарингия. Излишно е да заявявамъ, че германскитѣ отговорни власти правятъ всички, зависими отъ тяхъ, усилия, за да се свърши войната, колкото се може по скоро. Обаче прѣдупотавянето на работата, отъ страна на германскитѣ работници, въ тия тежки часове, може само да продължи войната, но не и да я свърши. Рускитѣ болшевики не искатъ, въ първо мѣсто, сключването на единъ добръ, и за двѣтъ страни, миръ. Тѣхната цѣль е, прѣдъ всичко, сътовната революция. Настоящата стачка е едно прѣстъпление, както къмъ нашитѣ другари работници, намиращи се на фронта, тъй и къмъ нашето отечество.

Страхове отъ офанзива на Солунския фронтъ

Наученъ. В. „Националъ Титенде“ съобщава отъ 30. I: Антантата се опитва да засили позициите си въ Балкана, гдето се очаква, при втората половина на м. мартъ, офанзивата на Мавровъ. Освенъ и въ Палестина пристѣпватъ постоянно германски войски.

Споредъ изчислената на английски военни експертѣ, печатани въ в. „Оръ офицеръ“, англичанитѣ сѣ загубили, сами въ двѣтъ несполучливи офанзивы при р. Сома и въ Фландрия, повече отъ единъ милионъ убити.

Добруджанци! Вждете будни на поста си отдайте се всецѣло на отечествената кауза, за да се увѣнчае съ успѣхъ народното дѣло

Хроника

По изучаване на минитѣ. Министерството на търговията ще купи прѣвъ тази година голѣми количества механическа сонда отъ моторенъ двигателъ за сударване и изучаване въ голѣми дълбочини, залежи отъ камени въглища и други материални богатства, артезиански кладенци и пр. За цѣлата сѣ прѣдвидени 120,000 лв.

Капиталътъ на кооперативната банка. Централната кооперативна банка съ законопроектъ ще иска да увеличи основния си капиталъ отъ 5 на 20 милиона лева.

Съюзътъ на българскитѣ учени, писатели и художници държи на 27 т. м. първото си общо годишно събрание въ Академията на наукитѣ. Следъ прочитането отчета на управителния съветъ, въ който, между друго се съобщава, че нашата съюза е вѣздалъ въ най-близки спомени съ съюза на рѣнскитѣ учени и художници, преки се въскон допълнения къмъ устава.

За идната година управителния съветъ ще се състои отъ следнитѣ лица: професоръ Из. Д. Шиниановъ — председателъ; проф. А. Милетичъ и проф. Молдовъ — подпредседатели; Хр. Чакаловъ — касиеръ; проф. М. Ариадновъ — секретаръ; г. г. Дръ А. Вазабавовъ, А. Божиневъ, Дръ В. Вазовъ и Каринъ Христовъ — съветници.

Г. Иванъ Вазовъ бѣде прогласенъ съ аплаудации за почетенъ прѣдседателъ на съюза.

На всички членове бѣде раздаденъ сборникътъ на Съюза въ Добруджа. Съобщено бѣде, че въ скоро време ще излязатъ и сборникитѣ за Моравско и за Етнографска България и че се печата на съюзни разходи въ френски единъ трудъ отъ С. Радевъ: „Родина на Мавровъ за българското възбуждане“.

Събраниято рѣшило отчетътъ на управителния съветъ да се выпечати и разпрати на всички интересувани се.

Занаятчийската работилница. — Министерството на търговията е предвидило да се открие държавната учебна занаятчийска работилница отъ 1 февруари. Тя кна отъ дѣла по грънчарство, общарство, шивачество. Ще се приематъ само занаятчи въ работилницата.

Конкурсъ за държавна постройка. — Наскоро министерството на търговията ще произведе конкурсъ между наши архитекти за изработване планъ за постройка здание на Дирекцията на минитѣ съ музей, лаборатория и изпитателна станция. Добритѣ планове ще се премиратъ.

Прѣдложение за турскитѣ училища въ Царството. — Вънесено е въ Народното събрание прѣдложение да се разрѣши при всѣко турско училище да се образува училищенъ фондъ като се отпусне общинска мера до 50 декара за цѣлта.

Изпити за помощници-антенири. На 16 февруари ще се произведатъ при Дирекцията на народното здраве изпити за помощници-антенири.

ПОСЛЕДЕНЪ ЧАСЪ

— Ромѣнски и руски есциалисти и работници отъ Одеса рѣшиха да образуватъ, отъ поселението въ Дунавската дѣлта, нова република. Републиката кна за първа цѣль да формира социалистическа армия, съ която да свали ромѣнския владѣ и да прокламира Ромѣнската република.

— Бѣжанци и дезертьори, тѣкущо по пристигнали отъ Русия, ни донесатъ, че Одеса, следъ тридесетъ бой, падналъ въ рѣцѣтъ на болшевикитѣ войски.

— Овази вечеръ ромѣнскитѣ революционери на пустплати Иманитъ и съ парахода се отпратили къмъ Одеса.

— По околени пѣтъ узнаваме, че въ Ялтѣ се замишлява изпратването, въ най-скоро време, на ромѣнски делегати въ Брѣстъ-Литовскъ, за водене прѣговори за миръ между Ромѣния и централитѣ сили.

Стежколитъ Шведска телеграфна агенция. Финландската легация въ Стокхолмъ е получила отъ началника на финландската милиция една телеграма отъ Торпелъ съ дата 29 януари, 12 часа вечерта, въ която се казва: мандалата нощъ и въ вториятъ рускитѣ войници въ Камъ бидоха обесоржени; рускитѣ войници въ Санитѣ Мисекъ и Ратанъ бидоха принудени да се прѣдадатъ; началницитѣ имъ бидоха пѣлени; бѣтеритѣ бидоха взети съ пристѣпъ; бѣатъ бѣше твърдъ голѣмъ и оживенъ въ Тамла Карлаби.

Амсторламъ. Споредъ „Дейли Нюзъ“, членове тѣ на шведската колония въ Хелзинфорсъ избѣгли отъ града.

Паражъ. На агенцията Хавасъ съобщаватъ отъ Петроградъ, съ дата 28 януари: по заповѣдъ отъ министрута Смолинъ, комисарѣтъ за общественото подпома-

гане секвестира лаврата св. Александъръ Невскъ, съ всички нейни имоти и капитали и изгоня всички възрастни и млади монаси. Иргументътъ на лаврата вѣрчи въ комисара списъка на цѣпитѣ книги, които лаврата прѣтѣжава и която възлизатъ на сума надмилваща 2 милиона рубли; още сѣмъ денъ епираниитѣ на лаврата прѣдадоха на митрополитъ Веняминъ, който мѣ въ лаврата, единъ протестъ прѣтѣвъ тази постава. Протестътъ е подписанъ отъ 3000 души.

Народо-спомогателенъ фондъ „Добруджа“

с. Кечи-Дереси и Терсъ-Конду.

Гену Кочевъ, П. Костадиновъ по 5 лв., Калчо Стойчевъ 2 лв., Томо Василевъ 5 лв., Ст. Димитровъ 2 лв., Д. Панчевъ 3 лв., Мита Иванова, П. Мариновъ, Емилъ Ибраимовъ по 2 лв., Капрелъ Масардичевъ 10 лв., Ака Силимановъ 2 лв., Димитръ Колчевъ 5 лв., Слава Петрова 2 лв., Петъръ Добревъ 1 лв., Мехмедъ Нертовъ 4 лв., Петко Тодоровъ 5 лв., Хюсеинъ Арифъ Хасанъ 2 лв., Маринъ Николовъ 1 лв., Христо Петковъ 3 лв., Димитръ Панчевъ 5 лв., Юрданъ Милковъ, Али Хасанъ Чаушевъ по 2 лв., Зокре Вигалова, Петра Ангелова по 1 лв., Маремъ Муртазовъ 5 лв., Мустафа Икювъ, Хасанъ Арифъ по 2 лв., Азизъ Муртазовъ 3 лв., Симеонъ Милковъ 5 лв., Ахмедъ Ибраимовъ, Зинилъ Ибраимовъ по 2 лв., Емилъ Хюсеиновъ, Драгой Велковъ по 1 лв., Кръстьо Изаповъ 5 лв., Хюсеинъ Казимъ, Хасанъ Ибраимовъ по 1 лв., Петъръ Николовъ, Костадинъ Вилковъ, Али Ахмедовъ, Гесри Стояновъ, Ахмедъ Х. Мусовъ по 2 лв., Нури Х. Исмаиловъ, Ахмедъ Х. Исмаиловъ по 2, 50 лв., Шерафъ Ахмедовъ 1 лв., Шерафъ Алиевъ 4, 80 лв., Антипъ Алиевъ 2 лв., Бекиръ Махмудовъ 1 лв., Хюсеинъ Ибраимовъ 5 лв., Хюсеинъ Ибраимовъ, Селиманъ Хюсеиновъ, Ибраимъ Хюсеиновъ по 1 лв., Елма Ибраимовъ 2 лв., Маринъ Андреевъ, Тодоръ Костадиновъ по 5 лв., Али Ходжа Хюсеиновъ 4 лв., Хюсеинъ Хасановъ 1 лв.

Всичко 149 80

Отъ брой 89 лв. 79,195.05

А всичко лв. 79,344.85

Библиотека „Добруджа“

издава фондъ „Добруджа“ — организация за национална култура и взаимна помощ

Излъзоха отъ печатъ и се прѣстнаха въ продажба следнитѣ книги:

№ 1. Историческитѣ права на България върху Добруджа отъ Милашъ Г. Марковъ. Цѣна 2 лева.

№ 2. Добруджа и нашето възраждане (културно исторически въведение) отъ С. Чилингировъ. Цѣна 5 лева

№ 3. Кюстенджанското пристанище отъ Дръ Из. Чеваковъ. Цѣна 1,50 лева

Подъ печатъ и скоро ще бѣде пусната въ продажба:

№ 4. Етнографията на Добруджа отъ професоръ Романски

Всички поръчки да се изпратятъ до Библиотека Добруджа ул. Гурко № 16 и дружество Курмеръ — София.

На книжари 25 % отстъпъ. Добруджанци могатъ да искатъ скитиъ номера отъ книжарницата на фонда въ Бабадагъ

Продажба на газожена мѣлница.

Моторната газожена мѣлница изхожда съ 30 километра отъ Варна и 20 отъ гр. Добричъ, на шосето Варна—Добричъ, при селото Куюмѣвъ, продава се вънапосна цѣна, заедно съ всичкитѣ около мѣлницата постройки и около 70 декара доброджачески ниви.

Желаниитѣ да купятъ тѣкв имотъ да се отнесатъ за споразумение до Бавна „Прогрѣсъ“ въ Варна.

гр. Варна, 4 Януар. 1918 г.

6-6

Отъ Банната.